

Σεβασμιώτατε Πάτερ κ Δέσποτα

Σεβαστοί Πατέρες κ αγαπητοί αδελφοί

Μεγάλο μυστήριο η γέννηση. Κι ακόμη μεγαλύτερο η κατά πνεύμα γέννηση. Στην Εκκλησία μας υπάρχουν πολλών ειδών γεννήσεις. Ο πνευματικός πατέρας κυοφορεί και γεννά συνεχώς τα παιδιά του. Η μοναχική κουρά είναι μια γέννηση. Και η ιερωσύνη το ίδιο. Σε κάθε χειροτονία, η Εκκλησία γεννά έναν νέο λειτουργό που αποτελεί ταυτόχρονα έναν ακόμη κρίκο στην αλυσίδα της αποστολικής διαδοχής και του εμπιστεύεται αυτό το φρικτό διακόνημα της ιερουργίας, που όμοιό του δεν υπάρχει σε όλη τη γη.!

Με βαθειά επίγνωση, για το ύψος της τιμής και το μέγεθος της ευθύνης, προσέρχομαι σήμερα για να λάβω το δεύτερο βαθμό της ιερωσύνης, απεσταλμένος της Εκκλησίας, προς λαόν ευσεβή. Γνωρίζω ότι η οδός προς την ιερωσύνη οδηγεί στο Γολγοθά και ότι η ιερατική διακονία θα είναι κατ' εξοχήν «Σταυρώσιμος». Το δέ επιτραχήλιον, το οποίον θα τεθεί μετ' ολίγον επ' εμού, αν και υφασμάτινον, εν τούτοις συμβολίζει την ευθύνην της σωτηρίας των ψυχών, των οποίων θα μου αναθέσει η Εκκλησία και θα καταστεί δι' εμέ αιτία πολλών δοκιμασιών.

Γνωρίζω επίσης ότι κατά τους χρόνους που διερχόμεθα όπου η αμαρτία έχει πλεονάσει και «οἱ ἄρχές καὶ οἱ ἔξουσies τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τοῦτου» επιβάλλουν όσο ποτέ άλλοτε την κακία και την πονηρία στους ανθρώπους. Σε χρόνους όπου η ύλη και το χρήμα έχουν κυριεύσει τον άνθρωπο και τον έχουν απομακρύνει απ' τα πολύτιμα πνευματικά αγαθά, σε ημέρες κρίσεως της θρησκευτικής πίστεως και ανατροπής των αξιών, ο ιερέυς είναι ομολογητής και μάρτυς.

Σ' αυτούς όμως τους χρόνους αξιώνομαι σήμερα, να συμμετάσχω στην μαρτυρική ιερωσύνη της εκκλησίας του Χριστού. Όχι για να διακονηθώ αλλά για να διακονίσω. Όχι για να δοξασθώ αλλά για να δοξάσω. Γίνομαι ιερέυς όχι για να διαπρέψω, αλλά για να

διακονίσω τις ψυχές τις οποίες μου εμπιστεύεται από σήμερα η εκκλησία η οποίες είναι «Σώμα Χριστού» και να σηκώσω τον Σταυρό μου για να ξεκινήσω την πορεία μου προς το Γολγοθά. Σταυρός ο οποίος θα είναι για μ' ένα καύχημα. Γνωρίζω επίσης, ότι ο λαός του Θεού, θα ζητήσει από τον ιερέα την γνησιότητα της ορθοδόξου πίστεως και της ζωντανής μαρτυρίας της αγάπης του Χριστού.

Ο ιερέας πρέπει να είναι μιμητής του λόγου του Αποστόλου Παύλου «τοῖς πάσι γέγονα τὰ πάντα, ἵνα πάντας τινάς σῶσω». Θέλω να γνωρίζετε αγαπητοί μου, ότι ως ιερέας έρχομαι ουχί «ἵνα θύσω και ἀπολέσω» αλλά για να αφοσιωθώ εις έργον διακονίας, αφού εις την Εκκλησίαν «ος εάν θέλει ἔν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔσται πάντων διάκονος», θα διαφυλάξω την ορθόδοξον πίστη. Όχι μόνο προσευχόμενος αλλά και αγωνιζόμενος. Κάτω από την σκέπη του Πανάγαθου Θεού και Πατρός, και του Υιού, και του Αγίου και Τελεταρχικού Πνεύματος.

Σήμερα αγαπητοί μου «Πεντηκοστήν ἑορτάζομεν καὶ Πνεύματος ἐπιδημίαν». Και όχι μόνο σήμερα, αλλά και κάθε φορά που η Αγία μας Εκκλησία δια χειρῶν του Επισκόπου τελεί το μυστήριο της ιερωσύνης και χρίει λειτουργούς των του Χριστού αγίων και αχράντων μυστηρίων εις έργον διακονίας εις την Εκκλησία και τον κόσμο. Σήμερα αγαπητοί μου είναι η προσωπική μου Πεντηκοστή, η οποία όμως δεν είναι ιδιωτική μου υπόθεση αλλά γεγονός όλης της Εκκλησίας.

Και τούτο, διότι οι ιερείς δεν χειροτονούνται για να εξυπηρετήσουν προσωπικά τους καθήκοντα, αλλά για να δοθούν εις την Εκκλησίαν για την οποία ο Χριστός «καὶ ἑαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐτῆς ἵνα αὐτὴν ἀγιάσῃ... μὴ ἔχουσιν σπίλον ἢ ῥυτίδα ἢ τι τῶν τοιούτων ἀλλ' ἵνα ἡ ἀγία καὶ ἄμωμος».

Ευχαριστώ τον Πανάγαθο και Ελεήμονα Θεό που με εξέλεξε και με τοποθετεί σ' αυτή τη θέση. Η εκλογή είναι του Θεού. «Οὐχ ὑμεῖς με ἐξελέξασθε, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς, καὶ ἔθηκα ὑμᾶς, ἵνα ὑμεῖς ὑπάγεται καὶ καρπὸν φέρητε καὶ ὁ καρπὸς ὑμῶν

μένει». Η ιερωσύνη κατά τον Άγιο Ιωάννη το Χρυσόστομο «τελείται μὲν ἐπὶ τῆς γῆς, τάξιν δὲ ἔχει ἐπουρανίων ταγμάτων». Δια τούτο οι ιερεῖς πρέπει να εἶναι πάντοτε αγνοί, ἔχοντες καθαρὰ την καρδιά, να βλέπουν το Χριστό, το σῶμα του και το αἷμα του.

Βλέποντας το μεγαλείο της ιερωσύνης ἔρχονται στο νού μου τα λόγια της Θείας Λειτουργίας «Οὐδεὶς ἄξιος τῶν συνδεδεμένων ταῖς σαρκικές ἐπιθυμίαις καὶ ἡδοναῖς προσέρχεσθαι ἢ προσεγγίζειν ἢ λειτουργεῖν σοι, Βασιλεῦ τῆς δόξης». Μ' αὐτά τα λόγια τονίζετε η ἀναξιότητα των ἀνθρώπων ἐκείνων οι οποίοι εἶναι προσκολλημένοι στα γῆϊνα στα υλικά και φθαρτά «ὢν πρῶτος εἰμὶ ἐγὼ» να γίνονται λειτουργοὶ του υψίστου. Παρά ταῦτα «ἁμαρτωλὸς ὢν», «Πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ ναοῦ σου παρέστηκα, καὶ τῶν δεινῶν λογισμῶν οὐκ ἀφίσταμαι».

Επιτρέψτε μου, πατέρα μου Σεβασμιώτατε, να εκφράσω ταπεινές ευχαριστίες για ὅλες τις ευεργεσίες που παρείχατε σε μένα ὅλον αὐτὸν τον καιρὸ που βρίσκομαι κάτω ἀπὸ την ομπρέλα της στοργικῆς διαποίμανσής σας, ὅπως και για την κατανόηση και ἀνοχή που δείξατε σε αὐτὸ τον ἕνα χρόνο συλλειτουργίας μας.

Ευχαριστῶ τον πνευματικὸ μου πατέρα και γέροντα Αρχιμανδρίτη Νέστορα Σαραντίδη για την ἀγάπη που με δείχνει ὅλα αὐτά τα χρόνια στην πνευματικὴ μου ζωή. Επίσης τον ηγούμενο της μονῆς μου ἀρχιμανδρίτη Ἀρσένιο Ιωάννου. Επίσης σε ὅλους του κληρικούς της μητροπόλεως μας ἀρχομένου ἀπὸ του πρωτοσυγγέλου μέχρι και του τελευταίου διακόνου.

Τους ιερεῖς που λειτούργησαν σήμερα και με τίμησαν με την παρουσία τους. Θέλω να ευχαριστήσω τον ἀρχιδιάκονο της μητροπόλεως μας πατέρα Φιλόθεο Τσαμπαζάκη για την φιλάδεφη συμπορεία μας. Τους πατέρες του ναοῦ τον πατέρα Νικόλαο και τον πατέρα Χριστόφορο για την ἀνοχή,την υπομονή και την ἀγάπη τους. Ευχαριστῶ τον κατασάρκα πατέρα μου Βλάσιο που στάθηκε δίπλα μου ιδίως μετὰ την αἰφνίδια κοίμηση της μητέρας μου προ δυο ἐτῶν.

Προσεύχομαι για αυτή να με προστατεύει από τον ουρανό. Επίσης όλους του συγγενείς , φίλους, γνωστούς και τους ενορίτες της Αγίας Τριάδος Θεσσαλονίκης και του Αγίου Παντελεήμονος Πανοράματος που με γνωρίζουν από την παιδική μου ηλικία.

Ευχηθείτε, παρακαλώ, Σεβασμιώτατε, σεβαστοί πατέρες και αγαπητοί αδελφοί, ο Θεός να γίνει ίλεως για να με αξιώσει να διαφυλάξω ακηλίδωτη την ιερωσύνη, ομολογώντας με παρηρησία το πανάγιο όνομά του, νυν και αεί και εις τους αιώνες των αιώνων. Αμήν.